

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 19. august 2020 blev i sag nr. 94213:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

Købstædernes Forsikring GS
Strandgade 27A
1401 København K

afsagt

k e n d e l s e :

I klageskema af 23/9 2019 til nævnet har klageren bl.a. anført:

"Kort redegørelse for sagen

Jeg har købt en bil i Tyskland og har leaset den igennem [leasingselskab]. Bilen bliver stjålet 11/06-2018 men [leasingselskab] fortsatte med at opkræve leasing ydelser og kom med et erstatningskrav til mig, som jeg ikke erkender.

Jeg har kørt min sag med ... som giver mig medhold og derefter kontakter jeg jer nu.

Jeg kan ikke finde [leasingselskab] police, men har indtastet skadesnummer ovenfor.

I er meget velkommende til at kontakte mig på mail eller telefon for yderlige oplysninger.

Jeg ser frem til at hører fra jer.

Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?

Erstatning og tilbagebetaling af tabt leasing ydelser."

Klageren har i kommentar af 26/9 2019 til nævnet bl.a. anført:

"Forsikrings selskabet skal erstatte det stjålne køretøj.

Så jeg kan få indfriet rest værdien."

Selskabet har i brev af 29/10 2019 til nævnet bl.a. anført:

"Som advokat for Købstædernes Forsikring (herefter selskabet) er jeg blevet anmodet om at besvare klagen indgivet af ... (herefter klager) over selskabets afvisning af at yde erstatning i anledning af et anmeldt tyveri af en leasingbil tilhørende [leasingselskab] (der ligeledes er forsikringstager).

...

Klagers klageberettigelse

Ankenævnet for Forsikring

2.

94213

Som angivet i indledningen ovenfor er såvel bilens ejer som forsikringstager selskabet [leasingselskab]. Forsikringen er tegnet som en gruppeforsikring omfattende alle leasingselskabets kunder, der herefter får udstedt et forsikringscertifikat bekræftende, at bilen er omfattet af forsikringen.

Dermed har klager personligt ikke noget krav, der vil kunne gøres gældende mod selskabet på udbetaling af erstatning, og klager kan derfor ikke i FAL § 54's forstand anses for sikret i forhold til et selvstændigt krav mod selskabet på forsikringsdækning i anledning af bilen. Det fremhæves, at klager – så vidt vides – ikke har indfriet leasingaftalen efter bilens bortkomst.

Med disse bemærkninger overlades det til ankenævnet at vurdere, om klager derved opfylder betingelserne for indbringelse af en klage for ankenævnet, idet selskabet ikke i sig selv vil protestere herimod.

Sagsfremstilling

Selskabet modtog den 11. juni 2018 en anmeldelse fra klager om tyveri af den leasede bil af mærket ... (årgang 2016) fra klagers hjemadresse i perioden fra den 10. juni 2018 kl. 21 til den 11. juni 2018 kl. 7, **bilag A**.

Selskabet modtog samtidig samme dag fra leasingselskabet en skadesanmeldelse pr. telefon, jf. **bilag B**. Det blev her bl.a. oplyst, at der var to nøgler til bilen, og at klager var i besiddelse af disse, at registreringsattesten lå hos klager, og at bilens værdi uden afgift udgjorde ca. kr. 170.000.

Klager blev herefter anmodet om at udfylde tyverierklæring vedrørende tyveriskade af 18. juni 2018, hvor det blev oplyst, at bilen skulle være købt hos leasingselskabet den 23. august 2017 for en pris på kr. 200.000, og at den havde kørt 42.000 km på tyveritidspunktet. Det blev endvidere oplyst, at bilen på tyveritidspunktet i juni måned (fortsat) stod på vinterdæk.

Selskabet indhentede efterfølgende anmeldelseskvittering fra politiet, **bilag C**, samt bilens originale registreringsattest, **bilag D**. Det fremgik heraf, at bilen første gang var indregistreret den 12. maj 2016, og at bilen var indregistreret med klager som bruger den 12. september 2017 med reg.nr. [1].

Bilen blev takseret, og bilens værdi blev opgjort til kr. 172.500 ekskl. moms (med forbehold), jf. **bilag E**.

Selskabets undersøgelser

Selskabet besluttede sig for at foretage en nærmere undersøgelse af sagen, og selskabets konsulent afholdt som følge heraf møde med klager den 25. juni 2018. Klager forklarede, at han var kommet hjem aftenen før kl. 21 og havde parkeret bilen på parkeringspladsen øst for sin bopæl (uanset, at der er en p-kælder under bygningen). Klager havde låst bilen og lukket ruderne.

Næste morgen opdagede klager gennem vinduet, at køretøjet var væk. Der var ikke nogen spor efter tyveri af bilen i form af glasskår, skridspor, eller at køretøjet skulle være trukket væk, hvorefter klager ringede til politiet og meldte bilen stjålet.

Derefter oplyste klager, at han et halvt år tidligere (december 2017) havde været på arbejde i ..., hvor han var blevet ringet op af sin mor, der oplyste, at der havde været indbrud på klagers bopæl. Da han kom hjem, opdagede han, at der var stjålet for ca. kr. 140.000, bl.a. nøgler til køretø-

jet og til den underjordiske garage. Efter dette indbrud havde han fået lavet en ekstranøgle til køretøjet hos [bilproducent] i [by]. Han mente, at [bilproducent] havde slettet den stjålne nøgle i bilens motorstyreenhed (computer), så den ikke kunne bruges. Han havde imidlertid ikke fået lavet en ekstranøgle til den underjordiske garage.

Om etablering af leasingforholdet oplyste klager, at han via en bekendt havde hentet bilen hos en privatperson i Tyskland. Klager havde betalt ca. kr. 200.000 kontant for køretøjet, hvorefter han havde solgt det videre til leasingselskabet. Det var klagers kammerat, der havde stået for det hele, og klager vidste ikke mere om køretøjet. Han havde ingen slutseddel på dette.

Endvidere oplyste klager, at han forinden bilens bortkomst havde talt med leasingselskabet i forbindelse med snarligt kontraktudløb af leasingaftalen. I den forbindelse havde han talt med leasingselskabet om at sælge køretøjet, som han mente kunne indbringe omkring kr. 150.000. Det var så meningen, at han ville lease en ...

Klager oplyste, at der ikke var andre, der havde brugt køretøjet. Han angav, at han havde erlagt kr. 60.000 i førstegangsydelse, og at køretøjet havde en restværdi på ca. kr. 150.000. Han betalte kr. 6.200 inkl. forsikring om måneden, og leasingperioden var på et år.

I forhold til bilens nøgler havde han to nøgler til køretøjet. Den ene var den nøgle, der var lavet efter indbruddet i december 2017, og den anden var en af de nøgler, han havde fået med, da han købte køretøjet i Tyskland. Klager udleverede begge nøgler til selskabets konsulent.

Ved henvendelse til [bilproducent] i [by] den 25. juni 2018 blev det til selskabets konsulent oplyst, at klager havde været hos [bilproducent] (først) den 4. juni 2018 for at få lavet en ny nøgle, idet klager havde oplyst, at han havde fået stjålet nøglen til bilen. Det var ikke på arbejdskortet skrevet, at den gamle nøgle var slettet i køretøjets motorstyreboks (computer), men mekanikeren, der havde kodet den nye nøgle, oplyste, at han havde haft køretøjet inde. Han kunne ikke huske præcis, om han havde slettet nøglen, men oplyste, at det var han overbevist om, at han havde gjort, da det var blevet indskærpet, at hvis nøgler var blevet tabt eller stjålet, så skulle gamle nøgler slettes, og det 'plejer han at gøre'.

Det blev endvidere oplyst, at køretøjet var udstyret med systemet ..., og at køretøjet eventuelt kunne følges, hvis det blev startet igen, efter at [systemet] blev aktiveret. Dette skulle undersøges nærmere.

Ved henvendelse den 11. juli 2018 til klagers kammerat bekræftede denne, at han havde hjulpet klager med at finde og købe bilen i Tyskland hos en privatperson. Klager havde fået udleveret en slutseddel på køretøjet af den private sælger, som kammeraten ikke vidste, hvem var.

Herefter rettede selskabets konsulent henvendelse til ... Politi med anmodning om aktindsigt i bilens registreringsforhold (EU CARIS-registret). Ved brev af 3. september 2018 blev selskabet meddelt aktindsigt i EU CARIS-rapporten. Heraf fremgik, at bilens stelnummer ikke på noget tidspunkt havde været registreret i noget andet EU-land end Danmark, jf. **bilag F**.

Herefter rettede selskabets konsulent henvendelse til SKAT med anmodning om aktindsigt i den registreringsattest, der var blevet anvendt i forbindelse med toldsynet af bilen, da denne første gang blev indregistreret i Danmark. SKAT fremsendte på grundlag heraf kopi af en Østrig registre-

ringsattest (**bilag G**) med samme stelnummer som klagers bil. Det bemærkes, at personoplysninger i registreringsattesten var slettet/anonymiseret.

Ved efterfølgende henvendelse til Forsikring & Pension blev det forespurgt, om det via en henvendelse til Østrig var muligt at fremfinde navnet på den i registreringsattesten angivne tidligere ejer. Dette var ikke muligt på grund af den af SKAT foretagne anonymisering.

Herefter anmodede selskabets konsulent [bilproducenten] om bistand til at analysere de af klager fremsendte nøgler til bilen.

[Bilproducent] oplyste telefonisk den 11. januar 2019, at den ene af de fremsendte nøgler ikke passede til bilen og ved udlæsning ikke gav nogen som helst former for 'udslag'. Den anden nøgle passede til bilens stelnummer, og mekanisk passede nøglen tillige til bilen med det pågældende stelnummer, men elektronisk var nøglen ikke kodet til den pågældende bil.

Efterfølgende sendte [bilproducent] en rapport (på [sprog 1]) til [bilproducent i land 4]. Af rapporten af 2. januar 2019, **bilag H**, fremgår, at nøgle 1 måtte betegnes som en originalnøgle, og at den mekanisk passede til bilen, men at den ikke elektronisk var '...'. Dette indebærer, at nøglens transponder ikke hører til det pågældende køretøj, men derimod entydigt til et andet køretøj (se ordforklaring på [sprog 1] på side 3 i erklæringen nederst - ...

Nøgle 2 passede ikke på nogen måde til bilen, og nøgle 2 bliver betegnet som '[manipuleret]'. Med andre ord var ingen af de to af klager udleverede nøgler indkodet i/tilpasset bilens elektroniske startspærresystem.

Ved efterfølgende henvendelse den 1. marts 2019 oplyste [bilproducent i land 4] (...) som afklaring, at nøgle 1 elektronisk ikke var kodet til køretøjet, da nøglen ikke kunne 'tale med startspærren' og dermed ikke starte for køretøjet. For så vidt angår nøgle 2, var der tale om en nøgle, der var manipuleret og ikke kunne udlæses, og nøglen passede i øvrigt mekanisk heller ikke til køretøjet. Begge nøgler var dermed uvirksomme til bilen.

Klager blev herefter telefonisk kontaktet igen den 1. marts 2019. Han oplyste igen til selskabets konsulent, at han havde brugt begge nøgler til køretøjet.

Samme dato rettede konsulenten henvendelse til leasingselskabet og forespurgt til, om man var i besiddelse af den slutseddel, som klager havde modtaget, da han angiveligt skulle have købt bilen i Tyskland. Det var ikke tilfældet. Man havde alene købt bilen af klager og havde på grundlag heraf lavet en slutseddel.

Korrespondance mellem parterne

Ved brev af 5. april 2019 til leasingselskabet meddelte selskabet afslag på erstatning i anledning af det anmeldte tyveri. Brevet er at klager fremlagt som bilaget 'Købstædernes 1'.

Selskabet anførte, at der ved afgørelsen var lagt vægt på, at klager angav at have kørt køretøjet (i Tyskland), men at han ikke kunne huske af hvem, ud over, at der var tale om en privatperson, og at han ikke havde nogen slutseddel herfor.

Der blev endvidere lagt vægt på, at køretøjets stelnummer ikke sås at have været indregistreret i andre EU-lande end Danmark, uanset, at der ved toldsynet var præsenteret en registreringsattest fra Østrig med (angiveligt) samme stelnummer som bilen. Endelig blev der lagt vægt på, at nøgleudlæsningen viste, at ingen af de af klager udlevere nøgler passede til køretøjet.

Selskabet henviste herefter til, at køretøjet måtte anses for at være en ulovlig interesse i medført af forsikringsaftalelovens § 35, hvorfor selskabet ikke kunne udbetale erstatning.

Klagers repræsentant, [1], klagede allerede samme dato via e-mail til såvel leasingselskabet som selskabet over den trufne afgørelse, jf. **bilag I**, e-mail af 5. april 2019 fra [klagerens repræsentant 1]. Advokaten henviste til, at den af selskabet påberåbte ankenævnskendelse AK85.753 og den af selskabet påberåbte dom U2011.2980V ikke kunne anses for relevante ved bedømmelse af sagen. Derimod henviste [klagerens repræsentant] til ankenævnets kendelse AK90.514. På dette grundlag afviste [klagerens repræsentant] på vegne klager det af leasingselskabet mod klager fremsatte krav på opkrævning af restværdien på bilen, ligesom selskabets afvisning af forsikringsdækning blev anfægtet af [klagerens repræsentant].

Selskabet fastholdt ved e-mail af 1. maj 2019 afvisningen over for klager/[repræsentant] og kommenterede bl.a. på AK 90.514. Selskabet har herefter ikke hørt yderligere fra klager, før klagen blev indgivet til Ankenævnet.

Ved brev af 19. september 2019, jf. **bilag J**, opretholdt leasingselskabet krav på dækning under forsikringsaftalen. Det blev af leasingselskabet gjort gældende, at man i god tro havde erhvervet det pågældende køretøj fra klager, hvorfor leasingselskabet havde en lovlig interesse i at forsikre køretøjet, uanset om der var tale om et klonet køretøj eller ej. Leasingselskabet henviste i den forbindelse til ankenævnets kendelse AK 90.514.

Jeg kan oplyse, at selskabet har opretholdt sit standpunkt, også i forhold til leasingselskabet, idet ankenævnets kendelse i sagen afventes.

Selskabets bemærkninger til klagen

På grundlag af den indgivne klage fastholder selskabet den meddelte afvisning af dækning under den tegnede forsikring (både i forhold til klager og i forhold til leasingselskabet), og at forsikringen for det pågældende køretøj er ophævet med tilbagevirkende kraft fra tidspunktet for etablering af forsikringen ved gruppeaftalen med leasingselskabet som følge af, at køretøjet ikke konstituerer en lovlig interesse. Endelig fastholdes det, at klager ikke har sandsynliggjort, at bilen er forsvundet ved en dækningsberettiget forsikringsbegivenhed.

Om kloning af køretøjer

Indledningsvis bemærkes det, at spørgsmålet vedrørende kloning af køretøjet (i særdeleshed leasede køretøjer) p.t. udgør et endog meget betydeligt problem blandt danske forsikringselskaber. Dette blandt andet som følge af, at der ikke ved indregistrering af køretøjer importeret fra udlandet sker automatisk kontrol eller samkøring mellem det danske motorkøretøjsregister (DMR) og motorkøretøjsregistrene i udlandet (herunder særligt Tyskland).

Dette indebærer, at det alene vil kunne opdages, om et køretøj er 'klonet', hvis dette opdages under et toldsyn (f.eks. som følge af uregelmæssigheder i forhold til det indhuggede stelnummer), eller hvis indehaveren af bilen opsøger et autoriseret værksted for det pågældende bilmærke,

hvorved det ved udlæsning fra bilens computer vil blive 'afsløret', hvis bilen i virkeligheden er klonet.

Kloning er i sin grundlæggende form at påføre en bil identiteten fra en anden bil. I de altovervejende tilfælde sker kloningen derved, at en stjålet bil får indhugget nyt stelnummer, som svarer til stelnummeret på en anden (ikke stjålet) bil. Samtidig udstyrer gerningsmanden bilen med et identitetsbevis i form af en registreringsattest. Registreringsattester er i bl.a. Tyskland fortsat i papirform og fungerer som et ihændehavebevis.

I et betydeligt antal tilfælde ses derfor falske registreringsattester anvendt sammen med klonede biler. Disse registreringsattester er 'ægte', men stjålet fra Tyskland motorkontorer og derefter udfyldt af gerningsmanden.

Med andre ord: en klonet bil, der kører rundt i Danmark, vil have et ægte stelnummer, som passer til en rigtig bil. Nøglerne til bilen vil imidlertid ikke passe til stelnummeret, da det ægte/originale stelnummer er et andet.

Selskabets konklusion på grundlag af de foretagne undersøgelser

Som det fremgår af selskabets brev af 5. april 2016 og ovenstående redegørelse fra selskabets undersøgelser i sagen, så må det i nærværende sag lægges til grund som grænsende til sikkert, at klagers leasede køretøj er klonet. Klager har ikke fremlagt nogen former for dokumentation for det påståede køb af køretøjet hos en privatperson i Tyskland, herunder den slutseddel, som hævdes udarbejdet i forbindelse med salget. Ligeledes er der ikke fremlagt dokumentation for klagers påståede kontante betaling for køb af køretøjet i Tyskland.

Ligeledes synes leasingselskabet ikke at have foretaget nogen former for kontrol af validiteten af købet i Tyskland, da leasingselskabet købte bilen af klager.

Leasingselskabet synes i den forbindelse heller ikke at have interesseret sig for, at klager ved anmeldelsen af bilen til toldsyn i forbindelse med indregistrering den 12. september 2017 til SKAT havde afleveret et Østrig registreringsbevis, der i øvrigt er stemplet med en (påstået) afmelding af køretøjet den 19. april 2017, selvom køretøjet skulle være købt i Tyskland. I den forbindelse henledes opmærksomheden på erklæringen fra [bilproducent] i Tyskland, side 2, hvorefter fremgår, at køretøjet blev udleveret den 22. april 2016 i Schweiz.

I tillæg til den manglende dokumentation for købet af køretøjet indgår det med altovervejende vægt, at ingen af de to af klager udleverede nøgler er kodet til køretøjet. Den ene nøgle er ikke elektronisk kodet til køretøjet med det pågældende stelnummer, og den anden nøgle er manipuleret, jf. erklæringen fra [bilproducent]. Ingen af de pågældende nøgler kan derved have kørt med bilen som hævdet af klager.

Sidst, men ikke mindst, så må der lægges vægt på det forhold, at køretøjet med det pågældende stelnummer på intet tidspunkt har været registreret i andre EU-lande end Danmark. Dette må nødvendigvis medføre, at den Østrig registreringsattest, der ligger til grund for og er anvendt ved toldsynet, er falsk, idet køretøjet med det pågældende stelnummer ikke har været indregistreret i Østrig.

Nye oplysninger

Efter at ovenstående svar til Ankenævnet var skrevet og klar til afsendelse, besluttede selskabet og undertegnede at kontakte Forsikring & Pensions Østkontor med henblik på en efterprøvelse af oplysningen fra [bilproducent] om, at en bil med det pågældende stelnummer i 2016 var blevet udleveret i Schweiz.

Østkontoret meddelte ved e-mail af 24. oktober 2019, at Østkontorets medarbejder fra sin kontakt i Schweiz havde fået bekræftet, at bilen (stelnummeret) fortsat er indregistreret i Schweiz, hvor bilen (den ægte bil) pt. er forsikret i [andet forsikringsselskab]. Bilen har siden 2017 været indregistreret til den nuværende kvindelige ejer.

Beskeden fra Østkontoret (som naturligvis kan bekræftes direkte af Østkontoret) fra den Schweiz kontakt var med følgende indhold:

'The car is insured by [andet forsikringsselskab i Schweiz] and is normally registered. Therefore you have a 'Doublette' in Denmark.....
...'

Med denne oplysning kan det efter selskabets opfattelse nu endegyldigt lægges til grund, at klagers leasingbil med sikkerhed er 'klonet', og altså dermed formodentlig er en stjålet bil, hvis identitet er overført, jf. ovenfor.

Ad leasingselskabets retsstilling

Uanset, at leasingselskabet ikke er klager i nærværende sag (selv om leasingselskabet er ejer samt forsikringstager), så bemærkes det for god ordens skyld, at leasingselskabet ikke kan påberåbe sig god tro i forhold til erhvervelsen af køretøjet fra klager.

Ud over, at leasingselskabet ikke synes at have overholdt helt grundlæggende kontrolforanstaltninger i forbindelse med f.eks. indhentelse af faktura og dokumentation for klagers retmæssige køb af køretøjet i Tyskland, så kan leasingselskabet ikke antages efter dansk ret at have ekstingveret bilens oprindelige og korrekte ejers ejendomsret.

Dette følger at dansk rets almindelige grundregler vedrørende vindikation (den efter al sandsynlighed stjalne bils ejer vil til enhver tid kunne vindicere over for leasingselskabet), jf. herved bl.a. U2015.1290H. Dermed vil leasingselskabet ikke i forhold til den tegnede forsikring have lidt noget tab, om end leasingselskabet vil kunne gøre et krav gældende mod klager, jf. herved igen U2015.1290H.

Det er i den forbindelse endvidere selskabets opfattelse, at der må stilles spørgsmålstejn ved, om leasingselskabet og/eller klager kan påberåbe sig forsikringsdækning på grundlag af en aftale, der grundlæggende vedrører leasingselskabets køb af en klonet (stjålet bil). I den forbindelse er det selskabets opfattelse, at man herved forsøger at støtte ret på en aftale indgået i strid med Danske Lov 5-1-2 (aftaler i strid med lov og ærbarhed). Dette gælder uanset om leasingselskabet måtte have været i god tro.

Der kan i den forbindelse henvises til den foreliggende retspraksis om aftaler i strid med lov og ærbarhed, herunder U 2017.2945H samt artiklen om praksis i U 2017B349ff.

Ad forholdet til klager

I overensstemmelse med ovenstående fastholder selskabet, at det må lægges til grund, at bilen er klonet.

Uanset, at omstændighederne i nærværende sag i et vist omfang ligner omstændighederne i ankenævnets kendelse AK90.514, så fastholder selskabet, at en klonet bil pr. definition ikke kan anses som en lovlig interesse.

Det forhold, at forsikringsaftalen i nærværende sag - som i AK90.514 - er indgået med leasingfirmaet som registreret ejer, medfører ikke nogen forskel. I et tilfælde som nærværende, hvor leasingselskabet ud over at være registreret ejer tillige er forsikringstager, må leasingselskabet tåle identifikation med leasingtagers retsstilling.

Når det af selskabet må anses for bevist ved de foreliggende undersøgelser, at bilen må anses for klonet, så må bilen anses pr. definition at konstituere en ulovlig interesse. Klager kan ikke opnå en bedre retsstilling, end hvis han selv havde indtegnet forsikringen hos selskabet for et klonet og derfor med overvejende sandsynlighed tidligere stjålet køretøj, ved etableringen af en sale and lease back-ordning med leasingselskabet.

Dette gælder særligt ikke, når der - som her - er tale om, at leasingselskabet er såvel ejer som forsikringstager.

Den af ankenævnet i AK90.514 angivne interesse for forsikringstager i, at han skulle kunne opnå dækning for krav fra leasingselskabet i medfør af leasingaftalen 'i tilfælde af skade på bilen eller bilens undergang', kan således ikke medføre en anden og bedre retsstilling for klager (eller leasingselskabet) i relation til bedømmelsen af, om bilen konstituerer en lovlig interesse efter FAL § 35, når leasingselskabet i nærværende sag er både ejer og forsikringstager.

Dette kan særligt ikke antages at gælde i nærværende situation, hvor leasingselskabet ikke har overholdt helt grundlæggende sikkerhedsprocedurer ved købet af bilen, herunder særligt at sikre sig, at klagers påståede erhvervelse af bilen fra en privatperson i Tyskland var sket på lovlig vis.

I tillæg hertil bemærkes det, at det ved landsrettens dom i U2011.2980V er fastslået, at forudsætningen for opnåelse af forsikringsdækning under en etableret kaskoforsikring er, at der er identitet mellem det forsikrede køretøj/den forsikrede genstand og den skaderamte genstand, som der kræves erstatning for.

Uanset, at dommen ikke vedrører spørgsmålet omkring kloning, så må det i overensstemmelse med landsrettens præmisser i dommen lægges til grund, at når forsikringstager ikke kan sandsynliggøre, at den forsikrede genstand tilsvarende den skaderamte genstand, så har forsikringstager ikke sandsynliggjort et tab, der kan gøres gældende under policen, jf. tillige Ankenævnets kendelse i sag 85.753.

Selv hvis ankenævnet således måtte finde, at forsikringsaftalen ikke kan ophæves med henvisning til FAL § 35, så gøres det af selskabet gældende, at selskabet er berettiget til at afvise forsikringsdækning med henvisning til, at der ikke er identitet mellem det forsikrede køretøj og det nu bortkomne (klonede) køretøj.

Dette resultat understøttes tillige af Retten i ... dom af 21. maj 2012 i den såkaldte ...-sag. Her fandtes det ikke af et leasingselskab sandsynliggjort, at en række arbejdsmaskiner forsikret hos [andet forsikringselskab] i henhold til leasingaftaler indgået med ... Leasing (og noteret under panthaverdeklarationer) nogensinde reelt havde eksisteret. Under hensyntagen hertil frifandtes [andet forsikringselskab] for udbetaling af erstatning. Dommen vedhæftes som **bilag N**.

Bevis for forsikringsbegivenheden

Endelig gør selskabet gældende, at under hensyntagen til de i sagen foreliggende omstændigheder, hvor der alene foreligger en anmeldelse fra klager af, at bilen skulle være blevet borttaget fra en parkeringsplads uden for hans bopæl, så er det ikke sandsynliggjort, at bilen er bortkommet ved en dækningsberettiget forsikringsbegivenhed.

Der må herved særligt lægges vægt på de ovenfor angivne omstændigheder i relation til klagers påståede erhvervelse af bilen, det forhold, at klager angiveligt påtænkte at sælge bilen kort før bilen bortkom, kun ca. tre måneder forud for udløbet af leasingperioden. Endelig, og ikke mindst, må der lægges vægt på det forhold, at klager har påstået, at de to af ham udleverede nøgler blev anvendt til kørsel med bilen. Dette må anses for udelukket efter den af [bilproducent] udarbejdede erklæring.

Sammenfatning

Sammenfattende fastholder selskabet således det meddelte afslag på forsikringsdækning og herunder, at forsikringsdækningen er ophævet og bortfaldet pr. datoen for etablering af forsikringsaftalen."

Klageren har i kommentar af 30/10 2019 til nævnet bl.a. anført:

"Der nævnt i brevet fra Advokaten at hvis man skulle kunne se bilen har været klonet i sin tid, skulle man kunne se på et autoriseret værksted.
Hvilket bilen har os været i sin tid da jeg lavede en skade i 2017, hvor den blev lavet ude på [bilproducent] i ...
Og der var der også på, og der var ingen tegn på at det er klonet bil jeg har købt.
Tænker det er meget relevant for sagen.
Og det med at nøglerne ikke passer det er mig uforståeligt da den ene nøgle er blevet ude ved [bilproducent]."

Klageren har i kommentar af 30/10 2019 til nævnet bl.a. anført:

"Og ind videre slutseddel på bilen da vi købte den blev givet til [leasingselskab] da de gik bilen igennem.
De fik den sammen med al det andet dokumentation.
Så hvis den har været klonet, vil jeg sige [leasingselskab] burde have opdaget det på daværende tidspunkt.
Og det burde os være i deres interesse såvel som min.
Men jeg anede intet til dette, desværre"

Selskabet har i brev af 11/11 2019 til nævnet bl.a. anført:

"Det er af klager angivet, at han i forbindelse med salget af bilen skulle have overgivet slutseddel og 'alt det andet dokumentation' til [leasingselskab]. Hertil bemærkes, at i forbindelse med selskabets undersøgelser af sagen er det fra [leasingselskabets] side oplyst, at man ikke er i besiddelse af en slutseddel fra klager eller for den sags skyld anden dokumentation.

Klager må - alt andet lige - være den nærmeste til at oplyse, hvem han købte bilen af (navn, adresse og kontaktoplysninger) i forbindelse med det påståede køb af bilen i Tyskland, herunder detaljerede oplysninger om, hvordan klager og hans kammerat, som hævdes at have bistået med købet af bilen i Tyskland, fandt frem til sælger samt at fremlægge dokumentation for overførsel af købesummen til sælger.

Særligt, for så vidt angår klagers angivelse af, at det på [bilproducent]-værkstedet i [by] burde være opdaget, at bilen var klonet, da klager fik bilen repareret i 2017, så har selskabet p.t. ingen bemærkninger hertil.

Som det fremgår af selskabets svar til ankenævnet, er der af selskabets konsulent rettet henvendelse til værkstedet, som kunne bekræfte, at klager havde henvendt sig for at få indkodet en ny nøgle til bilen.

Om - og i givet fald i hvilket omfang - bilen måtte være blevet koblet op på [bilproducent's] centrale computer via OBD-stikket til udlæsning af data, kan selskabet ikke udtale sig om. Klager opfordres i den forbindelse til at rette henvendelse til [bilproducent] i [by] og få en officiel erklæring fra [bilproducent] i [by] herom.

Imidlertid vil selskabet sandsynligvis tillige selv rette henvendelse til [bilproducent] i [by] med henblik på at få be- eller afkræftet bilens service historik, herunder om der er foretaget udlæsning via OBD-stikket.

Endelig kan det oplyses, at selskabet - foranlediget af klagers henvendelse - har fremsendt klagers svar til ankenævnet til leasingselskabet med henblik på at få be- eller afkræftet, om leasingselskabet skulle have modtaget slutseddel eller anden dokumentation i forbindelse med købet af bilen fra klager."

Leasingselskabets advokat har i brev af 18/11 2019 til nævnet bl.a. anført:

"På vegne af vores klient [leasingselskab] (i det følgende ...), CVR-nr. ..., skal vi hermed komme med vores bemærkninger til den af leasingtager [klageren] indleverede klage, idet [leasingselskab] er forsikringstager og ejer af det i sagen omhandlede køretøj.

Det skal bemærkes, at det er Købstædernes Forsikring (herefter Selskabet) advokat, som har gjort [leasingselskab] opmærksom på nærværende klagesag og som har efterspurgt oplysninger til brug for sagen herunder om [leasingselskab] har modtaget en slutseddel. [leasingselskab] har derfor ikke modtaget alle klagesagens akter.

1. Klagers klageberettigelse

Selskabet har bemærket, at Selskabet ikke vil protestere imod [klagerens] berettigelse til at klage over Selskabets afgørelse for Ankenævnet for Forsikring. I denne henseende bemærkes det, at

[leasingselskab] som forsikringstager og ejer ikke agter at protestere imod klagesagen, men derimod vil blot vil komme med et supplerende indlæg.

Det bemærkes, jf. nedenfor at [klageren] der hæfter for bilens restværdi i henhold til leasingaftalen har en retlig interesse i, at det pågældende køretøj er forsikret, jf. forsikringsaftalelovens § 54.

2. Sagens faktiske omstændigheder og [leasingselskabs] anbringender

[Leasingselskab] køber den 28. august 2017 den i sagen omhandlede [bil], som led i et såkaldt Sale-and-lease back arrangement. Købesummen var kr. 200.000 ekskl. afgift.

[Leasingselskab] er blevet spurgt til, om [leasingselskab] har modtaget en slutseddel. [Leasingselskab] har ikke modtaget nogen slutseddel i forbindelse med handlen. Den pågældende medarbejder ved [leasingselskab], oplyser at han fik oplyst købsprisen på bilen, som han tjekkede i forhold til ..., hvor prisen fremstod som rimelig i forhold til at bilen var købt privat fra en person i Tyskland.

Samtidig blev der indgået en leasingaftale med tilhørende standardvilkår, hvorefter [klageren] havde en pligt til at anvise en tredjemand til at købe køretøj ved endt leasing til en restværdi på kr. 165.000. [Klageren] hæfter således i realiteten for køretøjets restværdi i henhold til leasingaftalen og de tilhørende standardvilkår.

I forbindelse med salget af køretøjet til [leasingselskab] oplyste [klageren], at køretøjet var købt af en privat sælger i Tyskland. Han udleverede i den henseende en registreringsattest på det pågældende køretøj.

[Leasingselskab] fik mistanke om at køretøjet var klonet, da det daværende SKAT kontaktede [leasingselskab] ultimo 2017 med oplysning om, at man ville fremsende en ny registreringsattest til [leasingselskab]. Efter modtagelsen heraf, undersøgte [leasingselskab] sagen og indhentede et vognkort på køretøjet, som forstærkede mistanken om, at køretøjet var klonet.

[Leasingselskab] kontaktede i juni 2018 [klageren] omkring mistanke om, at køretøjet var klonet, hvilket han dog afviste at have kendskab til.

Efterfølgende blev køretøjet meldt stjålet af [klageren].

Køretøjet er ikke fundet.

Tyveriet blev anmeldt til Selskabet, der nægtede at udbetale erstatning, og derudover ophævelse kaskoforsikring, herunder panthaverdækning med tilbagevirkende kraft.

Det fremgår af brev af 5. april 2019, at Selskabet havde afvist at dække køretøjet og ophæve forsikringsaftalen med tilbagevirkende kraft med følgende begrundelse:

'Grundlag for vores afgørelse

- Leasingtager har købt køretøjet, men kan ikke huske af hvem og han har ingen slutseddel.
- Køretøjets stelnummer har ikke været indregistreret i andre EU-lande end Danmark til trods for at der foreligger en Østrig registreringsattest.
- Nøgleudlæsning hos [bilproducent] viser at ingen af nøglerne passer til omhandlende køretøj.

Vores afgørelse

På baggrund af ovenstående, mener vi ikke, at det er sandsynliggjort, at der er identitet mellem det 'officielt' forsikrede køretøj og det reelle køretøj.

På den baggrund, og med henvisning til forsikringsaftalelovens § 35, kan vi ikke udbetale erstatning i sagen, da der ikke er tale om en lovlig interesse.

Sagen er afgjort i overensstemmelse med ankenævnspraksis.

Vedhæftet finder du ankenævnskendelse AK 85.753 samt dom fra Vestre Landsret, som ligeledes omhandler manglende dokumentation for identifikation af køretøjet.

Du kan finde flere eksempler på ankenævnspraksis inde på ankenævnets hjemmeside www.ankeforsikring.dk.

Konsekvensen af ovenstående bliver ydermere, at kaskoforsikringen bliver slettet med tilbagevirkende kraft, hvilket også betyder, at panthaverdækningen bortfalder.'

[Leasingselskab] er som forsikringstager og ejer af det i sagen omhandlede køretøj ikke enig i, at der ikke er tale om en lovlig interesse efter forsikringsaftalelovens § 35.

[Leasingselskab] har i god tro købt det i sagen omhandlede køretøj og efterfølgende indgået en leasingaftale med den tidligere ejer [klageren]. [Leasingselskab] har således haft en lovlig interesse i at få et køretøj forsikret. Det forhold at der er tvivl om, hvorvidt [leasingselskab] har fået ejendomsretten til det pågældende køretøj er i relation til forsikringsaftalen og dækningen herfor uden betydning.

At der kan foreligge en lovlig interesse uagtet at ejendomsretten er omtvistet følger direkte af forsikringsankenævnets afgørelse AK 90.514. Sagens hovedproblemstilling i AK 90.514 var, at forsikringsselskabet havde ophævet forsikringen med tilbagevirkende kraft til tegningstidspunktet med henvisning til, at det var konstateret, at bilen var klonet og dermed ikke udgjorde en lovlig interesse, der kunne være genstand for forsikring, jf. forsikringsaftalelovens § 35.

Forsikringsselskabet havde i anden række anført, at klageren ikke havde bevist, at bilen var bortkommet ved en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed.

Nævnet konkluderede som bekendt følgende:

'Efter en gennemgang af sagen finder nævnet det betænkeligt at lægge til grund, at klageren vedrørende den omhandlede bil ikke har en lovlig interesse, der kan gøres til genstand for skadesforsikring, jf. forsikringsaftalelovens § 35.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at forsikringsaftalen er indgået med [leasingfirma 2] som registreret ejer af bilen. Klagerens interesse i forsikringen af bilen grunder sig således ikke på hans egen ejendomsret til bilen men på at kunne opnå dækning for krav fra leasingfirmaet i medfør af leasingkontrakten i tilfælde af skade på bilen eller ved bilens undergang. Det kan derfor ikke i sig selv tillægges afgørende betydning for spørgsmålet om lovlig interesse, at det på baggrund af sagens omstændigheder må anses for usikkert, om klageren og siden [leasingfirma 2] har været retmæssig ejer af bilen.

Nævnet finder derfor at måtte give klageren medhold i, at selskabet ikke har været berettiget til at ophæve forsikringsaftalen med tilbagevirkende kraft til tegningstidspunktet.'

Forsikringsankenævnet tager klart stilling til, at der også - såfremt det må konkluderes, at der er tale om et klonet køretøj - foreligger en lovlig interesse for forsikringstageren eller tredjemands interesse til at få køretøjet forsikret.

I nærværende sag har [klageren], som leasingtager der hæfter for bilens restværdi, på fuldstændig samme grundlag som i ovennævnte citerede kendelse en interesse i at opnå dækning for krav fra leasingselskabet.

Til Selskabets bemærkninger omkring [leasingselskabets] manglende undersøgelser af køretøjet eller iagttagelse af kontrolforanstaltninger, skal det bemærkes, at konstateringen af om et køretøj er klonet ikke blot sker ved en 'simpel' gennemgang af køretøjet eller ved indhentelsen af en faktura. Selskabet anfører da også selv i sit indlæg side 6, 3. afsnit følgende herom:

'Dette indebærer, at det alene vil kunne opdages, om et køretøj er 'klonet', hvis dette opdages under et todsyn (f.eks. som følge af uregelmæssigheder i forhold til det indhuggede stelnummer), eller hvis indehaveren af bilen opsøger et autoriseret værksted for det pågældende bilmærke, hvorved det ved udlæsning fra bilens computer vil blive 'afsløret', hvis bilen i virkeligheden er klonet.' (min understregning)

Det er således selskabet egen opfattelse, at det er noget nær umuligt, at konstateret om en bil er klonet.

Det skal derudover bemærkes, at det for det første ikke er sædvanligt, at der udstedes fakturaer når biler handles mellem privatpersoner, og for det andet at indhentelsen af en faktura heller ikke ville have afsløret, om det pågældende køretøj var klonet.

Selskabets bemærkninger om, hvorvidt [leasingselskab] er retmæssige ejer af køretøjet (vindikation/ekstinktion) er irrelevante jf., forsikringsankenævnets afgørelse AK 90.514.

Såfremt ovenstående giver anledning til spørgsmål eller yderligere står [leasingselskab] til rådighed.

På baggrund af ovenstående gør [leasingselskab] gældende at Selskabets nægtelse af udbetaling af skadeserstatning, og opsigelse af at kaskoforsikringen med tilbagevirkende kraft, og bortfaldet af panthaverdækningen er i strid med forsikringsankenævnets praksis og forsikringsaftalelovens § 35.

På denne baggrund er Selskabets afvisning af kravet over for [leasingselskab], som er dækket af en panthaverdeklaration, også i strid med forsikringsaftalelovens regler, da [leasingselskab] har en lovlig interesse i forsikringen, og det pågældende skadestilfælde er en dækningsberettiget begivenhed i henhold til panthaverdeklarationen."

Selskabets advokat har i brev af 5/12 2019 til nævnet bl.a. anført:

"Ad udlæsning af bilens computer via OBD-stikket

Som det fremgår af selskabets seneste indlæg til ankenævnet, så blev klager her opfordret til at rette henvendelse til [bilproducent] i [by] med henblik på nærmere at undersøge, om klagers køretøj/den omtvistede bil havde været koblet op på [bilproducent] i [by] 'tester' i forbindelse med indkodningen af den uoriginale nøgle i bilens motorstyreenhed hos [bilproducent] i [by] den 4. juni 2018.

På dette grundlag rettede selskabets konsulent, ..., henvendelse til [bilproducent] i [by] den 15. november 2019. Det blev her telefonisk oplyst, at nøglen til et køretøj alene ville kunne indkodes og parres med køretøjet, hvis bilen blev forbundet med [bilproducent] 'tester' via bilens OBD-stik.

Når der oprettes forbindelse via OBD-stikket, så vil testeren vise stelnummeret på bilen. Mekanikeren hos [bilproducent] i [by] angav imidlertid også, at man slet ikke 'tænkte' eller overvejede begrebet 'klonede biler', hvorfor man reelt ikke overvejede at notere sig stelnummeret ved anvendelse af testeren.

[Selskabets konsulent] forespurgte herefter mekanikeren, om der ville kunne laves en ny nøgle, som ville virke til en klonet bil. Hertil var svaret, at når [bilproducent] bestilte en ny nøgle til en [bilmærke], så var nøglen ikke kodet fra fabrikken. Nøglen var med andre ord 'blank' og skulle herefter kodes til det konkrete køretøj hos et autoriseret [bilproducent]-værksted. Selv om der således - som her - var tale om en klonet bil og dermed reelt et andet stelnummer end det, som bilen er indregistreret med i Danmark, så ville den indkodede nøgle kunne starte køretøjet, idet man havde parret den blanke nøgle med bilen på værkstedet.

Mekanikeren hos [bilproducent i by] blev herefter nysgerrig og slog den omtvistede bils stelnummer op, og det viste sig ved opslaget på bilens stelnummer, at [bilproducent] i [by] aldrig havde haft en tester tilsluttet et køretøj med det pågældende stelnummer. Dermed konkluderede han, at det køretøj, som man den 4. juni 2018 havde indkodet en nøgle til, måtte være et andet køretøj.

Mekanikeren kunne i øvrigt se, at der sidst havde være en autoriseret [bilproducent] tester tilsluttet køretøjet (det rigtige stelnummer, altså dermed det originale 'rigtige' køretøj med det pågældende stelnummer) den 28. august 2019. Han kunne imidlertid ikke se, hvor i verden man havde testet køretøjet.

Oplysningerne fra [bilproducent] i [by] til selskabets konsulent den 15. november 2019 understøtter dermed i det hele, at det omhandlede køretøj er klonet, hvorved særligt fremhæves, at det netop ved undersøgelsen os [bilproducent] i [by] kunne konstateres, at et køretøj med det pågældende stelnummer aldrig havde været tilkoblet en tester hos [bilproducent] i [by]. Dette uanset, at klage fik indkodet en nøgle til det omtvistede køretøj den 4. juni 2018.

For god ordens skyld kan det oplyses, at klager personligt har kontaktet undertegnede som advokat for selskabet med oplysning om, at han også selv skulle have rettet henvendelse til [bilproducent] i [by] for at få en udskrift af oplysningerne fra [bilproducent] 'tester' på det tidspunkt, hvor han fik indkodet nøglen til bilen den 4. juni 2018.

Ad brev af 18. november 2019 fra leasingselskabets advokat

Indledningsvis noterer selskabet sig det bemærkelsesværdige i, at leasingselskabet indgiver et indlæg til Ankenævnet for Forsikring, men selskabet har for så vidt ikke nogen bemærkninger hertil og herunder, at leasingselskabets indlæg indgår i ankenævnet bedømmelsesgrundlag, jf. dog afslutningsvist nedenfor.

I leasingselskabets indlæg er det indledningsvis angivet, at leasingselskabet ikke modtog nogen slutseddel fra klager i forbindelse med købet af bilen fra klager som et led i sale and lease back-arrangementet med klager.

Med andre ord har leasingselskabet øjensynligt ikke kontrolleret overhovedet, om klager var kommet i besiddelse af bilen 'på lovlig vis', bortset fra et opslag på ..., som øjensynligt alene har skulle kontrollere, om klagers påstand om den hævdede købspris hos en privatperson i Tyskland syntes at være nogenlunde korrekt.

Det kan endvidere konstateres, at der øjensynligt ikke fra leasingselskabets side skulle have været anledning til at foretage kontrol af, om klager f.eks. skulle have overført købesummen til den påståede private sælger i Tyskland, og dermed altså heller ikke, om købet af bilen f.eks. skulle kunne være udtryk for hvidvask.

Endelig har leasingselskabet oplyst, at man fra klager modtog en registreringsattest, men hvis der er tale om samme registreringsattest som anvendt ved toldsynet, så der denne fra Østrig. Det må anses for mere end bemærkelsesværdigt, at leasingselskabet ikke skulle have undret sig over, at klager ved salg af bilen til leasingselskabet udleverede en registreringsattest udstedt til en Østrig person, uanset at bilen hævdedes købt af en privatperson i Tyskland.

Med andre ord ses der ikke overhovedet at være foretaget nogen former for kontrolforanstaltninger fra leasingselskabets side i forhold til, om man reelt set erhvervede sig en stjålet bil, en klonet bil, eller for den sags skyld en bil købt ved anvendelse af 'hvidvaskede' midler og på basis af – må det formodes – en Østrig registreringsattest, selvom bilen hævdedes købt af klager i Tyskland.

Det er herefter tillige noteret, at leasingselskabet allerede ultimo 2017 fik mistanke om, at køretøjet var klonet, at SKAT rettede henvendelse til leasingselskabet med oplysning om, at man ville fremsende 'en ny registreringsattest'.

Selskabet er hverken bekendt med henvendelsen fra SKAT, den angivne nye registreringsattest for køretøjet eller det af leasingselskabet indhentede vognkort, som skulle have forstærket leasingselskabets mistanke om, at køretøjet var klonet.

Hvad selskabet imidlertid kan forholde sig til, er, at der øjensynligt gik ca. et halvt år fra henvendelsen fra SKAT og indtil juni 2018, hvor leasingselskabet kontaktede klager vedrørende mistanken om, at køretøjet var klonet, hvilket klager skulle have benægtet kendskab til. Ingen af disse oplysninger på noget tidligere tidspunkt tilgået selskabet hverken fra leasingselskabet eller fra klager.

Det må fremhæves, at det nu angivne hændelsesforløb fra leasingselskabets side i det hele forstærker kravet til klagers og leasingselskabets bevis (som ejer og forsikringstager) for en forsikringsbegivenheds indtræden.

I tillæg hertil bemærkes det, at det umiddelbart giver anledning til undren, at leasingselskabet, der som angivet havde tegnet gruppeforsikring for leasingselskabets køretøjer, undlod at give selskabet meddelelse om den nærliggende mistanke, som man ultimo 2017 havde fået til, at køretøjet tilhørende leasingselskabet og forsikret hos selskabet var klonet. Det er umiddelbart selskabets opfattelse, at leasingselskabet herved har undladt at opfylde sin loyalitetsforpligtelse i forhold til selskabet. I tillæg hertil må det på baggrund af de nu fremkomne oplysninger lægges til grund som ubestridt, at køretøjet var klonet.

Ad leasingselskabets bemærkninger vedrørende FAL § 35 m.v.

Det er noteret, at leasingselskabet fastholder, at bilen er udtryk for en lovlig interesse i forsikringsaftalelovens § 35's forstand.

Dette bestrides fortsat af selskabet. Således er det selskabets opfattelse, at leasingselskabet ikke var var eller ikke burde være i god tro ved købet af køretøjet af klager.

Som det direkte er oplyst i leasingselskabets brev, så foretog man ikke helt elementære kontrolforanstaltninger ved købet af bilen, herunder dokumentation for, at klager lovligt var kommet i besiddelse af bilen fra en privat køber i Tyskland i form af faktura, dokumentation for overførsel af købesummen og ikke mindst en Tyskland registreringsattest.

Det burde således så meget desto mere have givet leasingselskabet anledning til overvejelser, når man af klager angiveligt fik udleveret den (må det formodes) Østrig registreringsattest, som klager anvendte ved toldsynet. Denne registreringsattest var jo i direkte modstrid med klagers egen oplysning om, at han havde købt bilen af en privatperson i Tyskland.

Det fastholdes på dette grundlag, at leasingselskabet var eller burde have været i ond tro i forbindelse med købet af bilen af klager, og at leasingselskabet enten ved købet eller senest ved SKAT's orientering til leasingselskabet ultimo 2017 burde have været klar over, at den hos selskabet under gruppeaftalen forsikrede bil udgjorde en ulovlig interesse, jf. forsikringsaftalelovens § 35, idet der var tale om en klonet bil.

Igen fremhæves det af selskabet, at faktum i ankenævnsafgørelse 90.514 - hvilken afgørelse selskabet i øvrigt ikke er enig i, for så vidt angår vurderingen af FAL § 35 - afviger væsentligt fra faktum i nærværende sag.

Det forhold, at klager hæfter for bilens restværdi under leasingaftalen (og sandsynligvis tillige for et krav fra leasingselskabet om tilbagebetaling af købesummen, da det stod klart, at bilen var klonet og dermed pr. definition stjålet), kan ikke anses for et tilstrækkeligt bærende argument for at anse en bil, som med klagers viden med overvejende sandsynlighed var klonet, og som leasingselskabet vidste eller burde vide var klonet (i øvrigt senest ved henvendelsen fra SKAT ultimo 2017) kan konstituere en lovlig forsikringsbar interesse. Selskabet henviser her igen til, at det må lægges til grund, at bilen enten er stjålet direkte i Tyskland, eller erhvervet af en hælør på et ukendt sted før eller efter, at bilens identitet er blevet ændret (klonet).

Der må i den forbindelse tillige lægges vægt på, at leasingselskabet måske nok vil lide tab ved bilens bortkomst eller lignende, men at leasingselskabet uanset hvad ville lide et helt tilsvarende tab, hvis den klonede bils 'rigtige' ejer foretog vindikation af bilen, hvilket ikke ville være en forsikringsbar interesse.

Til leasingselskabets afsluttende bemærkning om, at det skulle være noget nær umuligt at konstatere, om et køretøj er klonet, som argumentation for, at dette ikke burde være blevet opdaget af leasingselskabet, henviser jeg til ovenstående bemærkninger i forbindelse med købet af bilen.

Det må således have stået leasingselskabet klart, som professionel aktør i forbindelse med etablering af sale and lease back-arrangementer, at klonede biler udgør en meget betydelig risiko for leasingselskaber, særligt ved privatpersoners 'egenimport' af biler fra udlandet.

I tillæg hertil bemærkes det - blot for god ordens skyld, at den teknisk 'letteste' metode til at opdage, om en bil er klonet, er at sætte bilen på en 'tester' på et autoriseret værksted via bilens OBD-stik, jf. tillige de indledende bemærkninger vedrørende undersøgelserne hos [bilproducent] i [by].

I tillæg hertil kan kloning opdages via undersøgelser af selve motornummeret på motorblokken, men tillige via undersøgelse af de stelnumre, der er placeret andre steder på bilen (f.eks. i døråbningerne og i nogle tilfælde i vinduerne) eller ved en kontrol af bilens oprindelige 'vognkort', hvor det kan kontrolleres, om udstyr, lakering og interiør passer med det udstyr, som bilen med det rigtige stelnummer er leveret med.

Ad. bevis for forsikringsbegivenhed

Leasingselskabets oplysning om, at man allerede ultimo 2017 fik mistanke om, at bilen var klonet, og at man i juni 2018 kontaktede klager herom, skal sammenholdes med klagers oplysning til selskabets konsulent om, at han inden bilens bortkomst skulle have 'snakket' med leasingselskabet i forbindelse med det snarlige kontraktudløb. I den forbindelse havde han snakket med dem om at sælge køretøjet, og han oplyste til konsulenten, at han mente, at køretøjet kunne indbringe omkring kr. 150.000,-.

Det bemærkes hertil, at dette understøtter, hvor lidt tillid, der kan lægges på klagers oplysninger, da det må anses for ganske urealistisk, at klager skulle have været i dialog med leasingselskabet om salg af køretøjet på et tidspunkt, hvor leasingselskabet havde mistanke om, at dette var klonet.

Sammenfatning

Selskabet vil ikke kommentere på spørgsmålet om afvisning af kravet over for leasingselskabet under panthaverdeklarationsdækningen på forsikringen, da dette er et internt forhold mellem selskabet og leasingselskabet, som næppe kan anses for omfattet af ankenævnet bedømmelsesgrundlag i forholdet mellem klager og selskabet. Der henvises i den forbindelse således alene til selskabets indlæg af 29. oktober 2019."

Klageren har i kommentar af 15/12 2019 til nævnet bl.a. anført:

"Som tidligere nævnt.

Har [leasingselskab] fået købskontrakt samt alt dokumentation. [Medarbejder] fra [leasingselskab].

Han har al dokumentation.

Ligesom det var også dem der godkendte bilen, både med gennemgang og dokumentationsmæssigt da de købte den af mig.

Som tidligere nævnt var det min kammerat ... som hjælp mig med at finde bilen. Som vi hentede i [Tyskland] og betalte sælgerne kontant som han ønskede.

Har været ude ved [bilproducent i by], og de kunne ikke se nogle tegn på det skulle være en klonet bil som jeg skulle ha købt.

Eftersom de har haft bilen inde 2 gange til den ene gang reparation og den anden gang til at få lavet ekstra nøgle, den dokumentation har os været vedlagt. De har ikke kunne se noget om at der skulle være tale om et klonet køretøj.

Det undre mig hvis den bil jeg har købt, hvis den er klonet, hvorfor har [leasingselskab] så ikk sagt noget?

De sagde til mig dengang de ringede og sagde min bil var en klonet bil, spurgte jeg hvordan de kunne se det eller hvor de har det fra, der sagde [medarbejder] fra [leasingselskab] at der var nogle ting som ikke var der ikke var der i forhold til udstyrs listen også i virkeligheden.

Så vil jeg jo mene hvordan han så kunne godkende bilen efter gennemgang da de købte den af mig i stedet for at sige det et halvt år senere.

Jeg har kun handlet i god tro"

Selskabets advokat har i brev af 17/1 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Ad. bevis for købet af bilen i Tyskland

Som det tidligere er angivet, og som leasingselskabets advokat har anført overfor ankenævnet, så benægter leasingselskabet, at man fra klager fik den påståede købekontrakt med den private sælger af bilen i Tyskland, hvilket i øvrigt også må anses for bemærkelsesværdigt og skødesløst fra leasingselskabets side.

Klager må således være nærmest til at dokumentere, hvem han har købt den pågældende klone-bil af, idet man må formode, at klager var i besiddelse af en kopi af slutsedlen, eller at klager – i det mindste – kan fremlægge dokumentation for betalingen af købesummen til den pågældende sælger (herunder f.eks. ved et kontoudtog, der viser, at klager har hævet et beløb og/eller vekslet et beløb til [valuta]).

Det er i den forbindelse noteret, at klager påstår, at købesummen er betalt kontant til sælger. Det må anses for højst bemærkelsesværdigt, at klager skulle have købt en (også i Tyskland) dyr [bil], og skulle have overdraget et kontantbeløb på mange tusind [valuta] til en (angiveligt) ukendt privatperson i Tyskland.

I den forbindelse bemærkes det, at det er bemærkelsesværdigt, at hverken klager eller leasingselskabet skulle have undret sig over, at der fulgte en Østrig registreringsattest ('...') med bilen, nemlig den registreringsattest, der blev anvendt ved toldsynet.

Klager må således på troværdig vis kunne redegøre for, hvorledes dette kontantbeløb, som skulle være blevet udbetalt til sælger, er blevet fremskaffet, idet selskabet i øvrigt ikke – for nærværende – vil gå nærmere ind i spørgsmålet, om klagers betaling kan anses for at være i strid med hvidvasklovgivningen.

Klager har henvist til sin kammerat, som skulle have hjulpet med at finde bilen og have bistået med det påståede køb af bilen i Tyskland, idet selskabet igen bemærker, at der pt. ikke foreligger

nogen former for dokumentation for, at bilen overhovedet er købt som påstået. Hvis kammeraten imidlertid kan bistå med at få belyst omstændighederne i forbindelse med købet af bilen, herunder at fastslå sælgers identitet og adresse, så må klager selv indhente og fremlægge nærmere oplysninger herom.

Ad indkodning af nøgle – [bilproducent, by]

Som der er redegjort for i selskabets indlæg af 5. december 2019 til ankenævnet, så har selskabets konsulent rettet henvendelse til [bilproducent] i [by], der kunne konstatere, at en bil med det 'rigtige' stelnummer aldrig havde været serviceret hos [bilproducent].

Baggrunden for, at det ikke i forbindelse med indkodningen af nøglen i klagers klonede blev opdaget, at bilen var klonet, var den simple, at man ganske enkelt ikke noterede sig/opdagede, at stelnummeret i forbindelse med bilens opkobling på computer hos [bilproducent] i [by].

Ad [leasingselskabets] viden om kloning

Selskabet har ikke mulighed for at tage stilling til klagers påstande i forhold til klages dialog med leasingselskabet, da selskabet rettede henvendelse til klage med mistanke om kloning af bilen.

Under de ovenfor angivne omstændigheder, hvor klager ikke på troværdig vis har kunnet redegøre for eller dokumentere sin erhvervelse af bilen i Tyskland, så kan klager ikke anses for at have været i god tro om, at bilen var klonet. Igen skal der i øvrigt i den forbindelse henvises til de bemærkelsesværdige omstændigheder, hvorunder bilen er forsvundet, efter at klager var blevet kontaktet af leasingselskabet på grund af leasingselskabets mistanke om, at bilen var klonet.

Det er i øvrigt i den forbindelse i relation til spørgsmålet om klagers mulige berettigelse til at kunne opnå forsikringsdækning uden betydning, om klager har været i god tro eller ej om, at bilen var klonet. Der henvises i den forbindelse til selskabets tidligere bemærkninger til ankenævnet om, at klager (og leasingselskabet) – uanset hvad – ikke ville lide noget berettiget tab ved afvisning af forsikringsdækning, idet bilen kunne have været vindiceret på hvert tidspunkt af bilens oprindelige 'rigtige' ejer."

Klageren har i kommentar af 30/1 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Det må være leasingselskabet der kan og skal dokumentere den oprindelige sælgers identitet idet at alle dokumenter i forbindelse med købet af bilen er blevet overdraget til dem.

Jeg er meget uforstående over for at leasingselskabet ikke som den professionelle part har gennemgået og opbevaret disse dokumenter ordentligt. Det må være her at leasingselskabet skulle have gjort andre og mig opmærksom på at bilen eventuelt er klonet. I modsætning til mig har leasingselskabet alle forudsætninger for at kunne tjekke dette.

Jeg har handlet i god tro om at dette var en 'original' bil og ikke en klonet. Jeg afleverede alle dokumenter på bilen og alt i forbindelse med købet af den, herunder en slutseddel med sælger identitet og adresse. Alt dette fik leasingselskabet før de overhovedet godkendte mig til leasingaftalen.

Udover dette synes jeg det er bemærkelsesværdigt at de så godkender henholdsvis både bilen og mig og først kommer med deres mistanke om at bilen er klonet ved næsten udløb af leasingkon-

trakten. (2 måneder før) Det er meget bemærkelsesværdigt, uforstående og i mine øjne skødesløst af leasing selskabet.

Jeg har handlet den bil i god tro og føler virkelig at dette er leasingselskabets sidste skud for at frlægge sig deres ansvar.

Jeg har været ... ved ... de sidste 13 år og har selv sparet de [valuta] op og haft dem kontant. Hvilket også er lovligt. Så det forstår jeg slet ikke i stiller spørgsmål tegn ved?"

Selskabets advokat har i kommentar af 4/2 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Klagers seneste kommentarer kaster ikke yderligere lys over sagen, herunder særligt ikke dokumentation for navn, adresse mv. på den påståede sælger af bilen i Tyskland, endsige dokumentation for købesummens overførsel/betaling (uanset at det er noteret, at denne skulle være opsparet kontant af klager)."

Klageren har i kommentar af 2/3 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Jeg har i sammenarbejde med min bank fået fremskaffet alle de kontanthævninger som der har været op til i perioden hvor jeg købte bil i Tyskland. Dette begrundes at jeg har været i besiddelse af de kontanter som der er blevet brugt til købet af bil.

Jeg har gennemgået alle mine mails og tidligere besøgte sider for at kunne finde frem til den oprindelige køber. Men uden held, det er der heller ikke så meget og sige til eftersom at det er 3 år siden den er købt. Ligeledes har jeg bedt min kammerat som assisteret med købet af bilen, han har både skiftet computer, mailadresse og telefon siden grundet nyt arbejde. Så der har ikke været noget at finde. Og det er ham der har haft korrespondancen med dem.

Den oprindelige sælgers navn og adresse står på den slutseddel som [leasingselskab] både gennemgik og fik ved køb af bilen.

Nu har jeg afkræftet jeres mistanke endnu engang og begrundet at jeg har haft de penge til rådighed og har derfor købt bilen i god tro og med mine egne lovlige tjente penge.

Nu må være [leasingselskab] der må gå deres arkiv ordentligt igennem og finde den oprindelige slutseddel som [medarbejder] (fra [leasingselskab]) fik med ved besigtigelse og godkendelse af både bilen og dens dokumenter."

Selskabets advokat har i brev af 9/3 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Med henvisning til klagers meddelelse til Ankenævnet af 2. marts 2020 har jeg gennemgået det af klager fremsendte kontoudtog, som klager angiver skulle dokumentere, at han havde foretaget kontanthævninger og at han havde været i besiddelse af kontanter til køb af bilen i Tyskland som hævdedet.

Det af klager fremsendte kontoudtog vedrører imidlertid en byggekredit, der må formodes at være etableret i forbindelse med klagers byggeri af en ejendom. Kreditten etableres pr. 14. februar 2017, hvorefter der løbende i perioden frem til opgørelsen pr. 1. marts 2018 trækkes på kreditten

op til ca. kr. 2,5 mio. Som det fremgår, så er overførslerne fra kreditten til sket til brug for byggeriet, herunder til leverandører af byggematerialet etc.

Det kan konstateres, at tidspunktet for toldsynet af bilen var den 19. juli 2017, så klagers påståede køb af bilen (hvis dette har fundet sted) være sket umiddelbart forinden dette toldsyn.

Ved gennemgang af kontoudtoget er der – så vidt ses – alene tre udbetalinger på kontoudtoget, hvor det ikke direkte kan ses, at der skulle være tale om overførsel for køb af byggematerialer el.lign. Den ene udbetaling er den 20. april 2017 på kr. 75.000 og den næste udbetaling er den 18. maj 2017 igen på kr. 75.000, og endelig sker der en udbetaling igen på kr. 75.000 den 11. juli 2017.

Der foreligger – fortsat – ingen dokumentation for at de påståede udbetalinger skulle være sket i form af kontanthævninger til klager og herunder slet ikke, at klager skulle have gemt de pågældende kontantbeløb med henblik på at anvende disse til det påståede køb af bilen i Tyskland. Tværtimod må det anses for højst usædvanligt, hvis klagers pengeinstitut skulle have accepteret udbetalinger til klager af kontantbeløb uden nogen relation til byggeriet af klagers ejendom.

Med andre ord foreligger der – fortsat – ikke nogen former for dokumentation for klagers påståede køb af bilen i Tyskland forud for toldsynet den 19. juli 2017.

Det er i den forbindelse noteret, at klager oplyser, at hverken klager selv eller klagers kammerat kan finde nogen former for dokumentation for kommunikation med den påståede/hævdede sælger i Tyskland og at klager – fortsat – ikke kan angive navn, adresse el.lign. på den påståede sælger.

Selskabet har noteret sig, at klager igen henviser til at han skulle have afleveret den påståede slutseddel til leasingselskabet. Dette benægter leasingselskabet som bekendt, og klager (og leasingselskabet) er nærmest til at bære risikoen for denne uoverensstemmelse mellem klager og leasingselskabet i forhold til, om leasingselskabet måtte have fået udleveret den påståede slutseddel.

Klagers indlæg af 2. marts 2020 giver således ikke selskabet anledning til at ændre stillingtagen og det overfor ankenævnet tidligere anførte fastholdes således i det hele."

Klageren har i kommentar af 4/5 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Jeg kunne desværre ikke få adgang til det Tyskland motorregister.

Men som jeg har nævnt før, så er det [leasingselskab] som har fået slutseddel, og som burde have den, da de godkendte bilen og sagde alt var i fineste orden da de gik bilen igennem.

Så derfor er det ikke lykkedes at finde person oplysninger og den rigtige ejer mand"

Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen. Nævnet har blandt andet modtaget registreringsattest, hvoraf det fremgår at bilen første gang var indregistreret den 12/5 2016, og at bilen var indregistreret med klageren som bruger den 12/9 2017 og leasingselskabet som indehaver af

registreringsattesten, registreringsattest fra Østrig, EUCARIS-rapport, rapport af 2/1 2019 fra bilproducent i Tyskland og udskrift af kontoudtog vedrørende en byggekredit. Uddrag af bilagene gengives nedenfor. Af standardbetingelser til leasingaftalen fremgår bl.a.:

"6. Ejendomsret

Køretøjet er i enhver henseende [leasingselskabets] ejendom og leasingtager erhverver ingen ejendomsret på baggrund af leasingaftalen. Leasingtager har hverken i leasingperioden eller ved kontraktens udløb, ret til at købe køretøjet.

Køretøjet registreres i Motorregistret (DMR) med [leasingselskab] som ejer og leasingtager som bruger.

...

10. Forsikring

10.1. Ansvars- og kaskoforsikring med forsikringsdeklaration

Såfremt det er aftalt at leasingtager selv tegner gældende ansvars- og kaskoforsikring af køretøjet, opretter [leasingselskab] en forsikringsdeklaration hos det pågældende forsikringsselskab. Leasingtager skal tegne og opretholde den gældende ansvars- og kaskoforsikring hos et forsikringsselskab, der acceptere og godkender en f-finansieringsdeklaration udarbejdet af brancheorganisation I Forsikring & Pension.

10.2. [Leasingselskabets] kollektive forsikringsaftale

Når der ikke er truffet en særskilt aftale om forsikringsdeklaration, forsikres køretøjet via [leasingselskabets] kollektive forsikringsaftale og forsikringspræmien vil blive opkrævet særskilt sammen med leasingydelsen. Forsikres køretøjet via [leasingselskabets] kollektive forsikringsaftale, erklærer leasingtager på tro og love, at:

1. leasingtager har mindst 3 års skadefri kørsel forud for indgåelse af leasingaftalen, og at
2. leasingtager ikke har skærpede vilkår, eller er blevet opsagt af andet forsikringsselskab, og at
3. leasingtager ikke er registreret i RKI registreret.

Såfremt leasingtager forsager skade på køretøjet, på andre eller på andres ejendom, er leasingtager forpligtet til at give meddelelse herom til [leasingselskab]. Hvorefter [leasingselskab] vil indgive skadesanmeldelse til forsikringsselskabet i samråd med leasingtager.

...

11. Tab eller skade på køretøjet

Leasingtager bærer i alle henseende risikoen for køretøjets undergang eller beskadigelse i leasingperioden. Såfremt køretøjet skades, bortkommer eller forringes, skal leasingtager omgående give meddelelse herom til [leasingselskab]. Hvis ikke køretøjet kan repareres under forsikringsdækningen, påhviler det leasingtager for egen regning at få udført den fornødne reparation. Der sker ikke bortfald eller reduktion af leasingydelsen i reparationsperioden. Hvis motorkøretøjet ikke kan repareres eller bortkommer, ophører leasingaftalen, hvorved mellemværendet opgøres efter afsnit 13.

...

14. Ordinært ophør af aftalen

14.1. Anvisning af tredjemand som køber ved udløb af leasingaftalen

Når leasingaftalen udløber skal leasingtager jævnfør leasingaftalens bestemmelser, anvise en tredjemand som køber til køretøjet. [Leasingselskab] udsender en betalingsadvisering til den pågældende køber, som først bliver ejer af køretøjet, når købesummen er betalt. Leasingtager er

forpligtet til at godtgøre [leasingselskab] forskellen mellem den opnåede salgspris og den aftalte restværdi, og såfremt at salgsprisen måtte overstige den aftalte restværdi, kan forskellen ikke kræves udbetalt af leasingtager. Omkostninger til omregistrering af bilen er [leasingselskab] uvedkommende.

14.2. Ophør af leasingaftalen uden anvisning af køber

Såfremt leasingtager ikke kan/eller ikke ønsker at anviser en køber, skal køretøjet omgående tilbageleveres til [leasingselskab] ved aftalens ophør. Levering skal ske til det sted som [leasingselskab] anviser og leveringen skal ske for leasingtagers regning og risiko. [Leasingselskab] er berettiget til at flytte køretøjet for leasingtagers regning, såfremt leasingtager ikke sørger for tilbagelevering eller i øvrigt følger [leasingselskabets] anvisning om leveringssted.

Når der ikke er anvist en køber til køretøjet ved leasingaftalens udløb, vil [leasingselskab] forsøge at opnå den aftalte restværdi ved et engrossalg. Leasingtager er forpligtet til at godtgøre [leasingselskab] forskellen mellem den opnåede (engros)salgpris og den aftalte restværdi. Hertil tillægges [leasingselskabets] direkte omkostninger forbundet med afhændelse af køretøjet, samt et tillæg på 10 % af salgssummen til dækning af [leasingselskabets] omkostninger forbundet med administration af salget. Såfremt at den opnåede salgspris måtte overstige den aftalte restværdi inklusiv omkostningerne forbundet med administration af salget, kan forskellen ikke kræves udbetalt af leasingtager."

Af leasingselskabets forsikringscertifikat fremgår bl.a.:

"Særlige vilkår

...

Ejeren af de forsikrede køretøjer (leasinggiver) stilles i en skadessituation som om der var noteret en panthaverdeklaration F på seneste danske vilkår. Der henvises til deklarationsvilkår for leasing. Kun køretøjer, som er omfattet af ansvar og kasko/stilstandsforsikring er dækket på panthaverforsikringen."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"1. Hvem er sikret

Det er forsikringstageren - den som har oprettet forsikringsaftalen hos Købstædernes Forsikring, og som ejer det forsikrede køretøj samt enhver, der med forsikringstagerens tilladelse benytter køretøjet, lader det benytte eller er fører af det.

...

13. Klagemulighed

...

Giver din henvendelse til vores direktion ikke et tilfredsstillende resultat, kan du vælge at klage til

Ankenævnet for Forsikring

Anker Heegaards Gade 2

1572 København V

Telefon 33 15 89 00

(hverdag mellem kl.10.00 og 13.00).

Klagen skal sendes til Ankenævnet på et særligt klageskema, og der skal betales et mindre gebyr. Gebyret bliver betalt tilbage, hvis du får helt eller delvist medhold i klagen, hvis klagen bliver afvist, eller hvis du selv tilbagekalder klagen.

Klageskema kan du få hos:

a) Ankenævnet for Forsikring

www.ankeforsikring.dk

b) Forsikringsoplysningen, Amaliegade 10,
1256 København K, telefon 33 43 55 00

Du kan læse mere om din klagemulighed på www.ankeforsikring.dk

...

2. Kaskoforsikring - tilvalgsdækning - se policen

Hvad dækkes

2.1 Forsikringen dækker enhver skade på den forsikrede personbil, herunder på fastmonteret tilbehør og ikke-monteret tilbehør og værktøj, når dette alene anvendes i forbindelse med den forsikrede bil samt tab af bilen ved tyveri og røveri (drivmidler er ikke omfattet)"

Nævnet udtaler:

Klageren har anmeldt, at hans leasede Mercedes bil blev stjålet den 11/6 2018, mens den stod parkeret på en parkeringsplads uden for hans bopæl. Han har oplyst, at leasingselskabet fortsatte opkrævningen af leasingydelse, og at de har fremsat et erstatningskrav. Klageren kræver erstatning for den stjålne bil og tilbagebetaling af tabt leasingydelse.

Det fremgår af sagen, at klageren købte bilen kontant for 200.000 kr. fra en privatperson i Tyskland. I august 2017 indgik klageren en sale and lease back-ordning med et leasingselskab, hvor bilen blev solgt til leasingselskabet for 200.000 kr., og herefter leasede han bilen. Klageren har ikke fremlagt dokumentation for køb af bilen. Han har oplyst, at leasingselskabet fik slutsedlen sammen med al det andet dokumentation i forbindelse med salg af bilen, og at hverken han eller hans kammerat, som hjalp til i forbindelse med handlen, har kunnet finde nogen form for dokumentation for kommunikation med sælger af bilen. I forhold til dokumentation af konthæftninger har han fremlagt udskrift af kontoudtog vedrørende en byggekredit.

Leasingselskabet, der er bilens ejer og forsikringstager, har tillige anmeldt tyveriet til selskabet.

Selskabet har ophævet forsikringsaftalen med tilbagevirkende kraft til tegningstidspunktet og har afvist at yde forsikringsdækning både i forhold til klageren og leasingselskabet under henvisning til, at der er tale om en klonet bil, og at den således ikke konstituerer en lovlig interesse, der kan være genstand for forsikring, jf. § 35 i forsikringsaftaleloven. Selskabet har anført, at selv hvis nævnet måtte finde, at forsikringsaftalen ikke kan ophæves med henvisning til FAL § 35, så gøres det gældende, at selskabet er berettiget til at afvise forsikringsdækning med henvisning til, at der ikke er identitet mellem det forsikrede køretøj og det nu bortkomne (klonede) køretøj. Selskabet har i anden række anført, at klageren ikke har bevist, at bilen er forsvundet ved en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed.

Selskabet har blandt andet anført, at selskabets konsulent rettede henvendelse til SKAT "med anmodning om aktindsigt i den registreringsattest, der var blevet anvendt i forbindelse med toldsynet af bilen, da denne første gang blev indregistreret i Danmark. SKAT fremsendte på grundlag heraf kopi af en østrigsk registreringsattest (bilag G) med samme stelnummer som klagers bil".

Det fremgår af EUCARIS-rapporten, at bilens stelnummer kun ses registreret i Danmark.

Selskabet har anmodet bilproducenten om bistand til at analysere de af klageren fremsendte nøgler til bilen. Af udarbejdet rapport af 2/1 2019 fremgår det, at nøgle 1 må betegnes som en originalnøgle, og at den mekanisk passer til bilen, men at nøglens transponder ikke hører til det pågældende køretøj, men derimod til et andet køretøj. Nøgle 2 passer ikke til bilen og betegnes som manipuleret.

Selskabet har været i kontakt med Forsikring og Pensions Østkontor, der fra sin kontakt i Schweiz har fået bekræftet, at bilen med samme stelnummer som klagerens er indregistreret i Schweiz, hvor bilen er forsikret i et andet forsikringsselskab og har været indregistreret til nuværende ejer siden 16/5 2017.

Selskabet har endvidere været i kontakt med det værksted, hvor klageren fik lavet en ny nøgle. Her blev bilens stelnummer slået op, og det viste sig, at værkstedet aldrig havde haft en tester tilsluttet et køretøj med det pågældende stelnummer. Det køretøj, som værkstedet den 4/6 2018 havde indkodet en nøgle til, måtte dermed være et andet køretøj.

Det fremgår af sagen, at leasingselskabet er såvel ejer som forsikringstager. Selskabet har blandt andet anført, at "Forsikringen er tegnet som en gruppeforsikring omfattende alle leasingselskabets kunder, der herefter får udstedt et forsikringscertifikat bekræftende, at bilen er omfattet af forsikringen. Dermed har klager personligt ikke noget krav, der vil kunne gøres gældende mod selskabet på udbetaling af erstatning, og klager kan derfor ikke i FAL § 54's forstand anses for sikret i forhold til et selvstændigt krav mod selskabet på forsikringsdækning i anledning af bilen. Det fremhæves, at klager – så vidt vides – ikke har indfriet leasingaftalen efter bilens bortkomst. Med disse bemærkninger overlades det til ankenævnet at vurdere, om klager derved opfylder betingelserne for indbringelse af en klage for ankenævnet, idet selskabet ikke i sig selv vil protestere herimod".

Det fremgår af standardbetingelser til leasingaftalen punkt 10.2, at "Når der ikke er truffet en særskilt aftale om forsikringsdeklaration, forsikres køretøjet via [leasingselskabets] kollektive forsikringsaftale og forsikringspræmien vil blive opkrævet særskilt sammen med leasingydelsen. Forsikres køretøjet via [leasingselskabets] kollektive forsikringsaftale, erklærer leasingtager på tro og love, at: 1. leasingtager har mindst 3 års skadefri kørsel forud for indgåelse af leasingaftalen, og at 2. leasingtager ikke har skærpede vilkår, eller er blevet opsagt af andet forsikringsselskab, og at 3. leasingtager ikke er registreret i RKI registreret. Såfremt leasingtager forsøger skade på køretøjet, på andre eller på andres ejendom, er leasingtager forpligtet til at give meddelelse herom til [leasingselskab]. Hvorefter [leasingselskab] vil indgive skadesanmeldelse til forsikringsselskabet i samråd med leasingtager".

Af forsikringsbetingelsernes punkt 13 fremgår det, at "Giver din henvendelse til vores direktion ikke et tilfredsstillende resultat, kan du vælge at klage til Ankenævnet for Forsikring".

Nævnet bemærker indledningsvist, at forsikringsaftalen i sin helhed er indgået mellem selskabet og leasingselskabet, hvorfor leasingselskabet er forsikringstageren. Da erhvervsdrivende ikke kan klage til nævnet, kan nævnet ikke tage stilling til, hvorvidt selskabet har været berettiget til at afvise forsikringsdækning i relation til leasingselskabet, herunder at ophæve forsikringen i relation til leasingselskabet.

Henset til, at det af forsikringsbetingelserne fremgår, at der kan klages til Ankenævnet for Forsikring, finder nævnet, at selskabet har givet forbrugeren en forventning om, at relevante tvister mellem selskabet og forbrugeren vil kunne behandles af Ankenævnet for Forsikring, idet det bemærkes, at en ejer/bruger af en bil skal have en lovpligtig ansvarsforsikring og normalt også en kaskoforsikring, når der er tale om en leaset bil. Allerede af den grund finder nævnet, at denne klage ikke kan afvises ud fra en betragtning om, at klageren ikke kan anses for at være sikret.

Efter en samlet vurdering finder nævnet, at der ikke er grundlag for at kritisere, at selskabet i relation til klageren har afvist at dække det anmeldte tyveri, idet nævnet finder, at klageren ikke har bevist, at der foreligger en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed, og idet nævnet bemærker, at der er en sådan betydelig usikkerhed om, hvem klageren måtte have købt bilen af, og hvorledes denne handel er gennemført, at dette må indgå i nævnets bevisvurdering af, om det af klageren anmeldte tyveri kan anses for at være foregået som beskrevet af klageren.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at leasingselskabet efter det oplyste kontaktede klageren i juni 2018 med mistanke om, at bilen var klonet, og at klageren kort tid herefter anmeldte, at bilen var blevet stjålet den 11/6 2018. Nævnet har tillige lagt vægt på, at bilen bortkom ca.

tre måneder forud for udløbet af leasingperioden, hvor klageren ellers skulle anviser en køber af bilen eller betale et betydeligt beløb for at forlænge leasingperioden.

Nævnet har videre lagt vægt på, at bilen skulle være blevet borttaget fra en parkeringsplads uden for klagerens bopæl – hvor der efter det oplyste er en parkeringskælder, som kunne benyttes – og at selskabet har oplyst, at "der var ikke nogen spor efter tyveri af bilen i form af glasskår, skridspor, eller at køretøjet skulle være trukket væk". Nævnet har tillige lagt vægt på, at klager har oplyst, at de to nøgler, som han afleverede til selskabet, er blevet anvendt til kørsel med bilen, og at dette ikke stemmer overens med de oplysninger, som fremgår af bilproducentens erklæring om de to nøgler.

Nævnet har også lagt vægt på, at klageren ikke har fremlagt dokumentation for køb af bilen, og at han ikke har redegjort nærmere for almindelige relevante omstændigheder vedrørende købet, og at hverken han eller hans kammerat - som hjalp i forbindelse med handlen - har kunnet finde nogen dokumentation for kommunikation med sælgeren. Nævnet har tillige lagt vægt på, at klageren har oplyst, at leasingselskabet fik slutsedlen sammen "med al det andet dokumentation" i forbindelse med salg af bilen, og at leasingselskabet har afvist dette. Nævnet bemærker, at der ikke kan lægges afgørende vægt på det kontoudtog vedrørende en byggekredit, der viser 3 udbetalinger, hver på 75.000 kr., den 20/4 2017, 18/5 2017 og 11/7 2017, idet disse transaktioner er sket over en længere periode, hvilket ikke i sig selv tilsiger, at transaktionerne er foretaget for at kunne gennemføre en bilhandel i udlandet i juli måned.

Nævnet bemærker, at klageren ikke kan have en ubetinget ret til at få udbetalt en erstatning for en stjålet bil direkte til sig selv, når leasingselskabet er ejer af bilen. Nævnet bemærker endvidere, at det er et anliggende mellem klageren og leasingselskabet – som nævnet derfor ikke kan tage stilling til – om leasingselskabet kan kræve, at klageren fortsat skal betale leasingydelser, efter at bilen er anmeldt stjålet.

Som følge heraf

Ankenævnet *for* Forsikring

29.

94213

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Peter Thønnings